

РЕШЕНИЕ

№ 6896

гр. София, 13.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 16.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **4678** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 172 ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на И. Т. с постоянен адрес – [населено място], [улица] ет.1, ап.2, чрез адв. С. Т. – АК С. З., с посочен съдебен адрес по делото: [населено място],1113, [улица], ет.1 срещу принудителна административна мярка/ПАМ/ „Принудително преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик“, приложена на 24.04.2023 г. по отношение на лек автомобил марка „Тойота“ рег. [рег.номер на МПС] .

Твърди се,че процесната заповед е постановена в нарушение на чл.171 ал.1 т.5 ЗДвП, поради несъответствие на фактическата обстановка с нито една от хипотезите за прилагане на мярката визирани в състава на посочената разпоредба. Излага съображения, че автомобилът му не е бил паркиран в активна пътна лента, не създава пречки за останалите участници в движението,самото място не е обозначено с неподвижни пътни знаци забраняващи престой и паркиране и предупреждаващи за принудително преместване на ППС. Твърди също така,че мярката е постановена в несъответствие с целта за закона,тъй като ПАМ не е предвидена за събиране на средства в общинската фирма. Иска се отмяната и.

Жалбата е подадена до Административен съд София – град в преклузивния

срок по чл. 149, ал. 1 от АПК от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване на административен акт и като такава е допустима.

Ответната страна – старши инспектор в Столичен инспекторат Б. Р. изразява становище за неоснователност на жалбата и моли оспорването да бъде отхвърлено.

По съществото на спора с оглед твърденията на страните и предмета на служебна проверка, съдът съобрази:

По силата на чл.168 от ЗДвП определените от министъра на вътрешните работи длъжностни лица от службите за контрол и/или длъжностни лица, определени от собствениците или администрацията, управляваща пътя, могат да преместват или да нареждат да бъде преместено паркирано пътно превозно средство на отговорно пазене на предварително публично оповестено място без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач.

От съдържанието на разпоредбата следва, че ПАМ като процесната по чл.175 т.5 от ЗДвП могат да бъдат осъществявани както въз основа на нареждане, така и чрез фактически действия по преместване на ППС.

В тази връзка следва да се приеме, че качеството орган можещ да прилага ПАМ,като процесната, притежават както съответните служители на ЦГМ на съответната длъжност, с оглед наличието на изрично делегирани им компетенции от страна на кмета на СО съобразно т.2 от Заповед № СОА21-РД95-506/12.09.2022г., така и съответните служители от Столичен инспекторат към Столична община, съобразно приложени по делото приложена Заповед № РД-09-631/13.04.2010г. на кмета на Столична община и заповед № ССИ23-РД56-46 от 29.03.12023г. на директора на Столичен инспекторат

По делото е приложена докладна записка от Б.Р. – служител на Столичен инспектора към Столична община, видно от която същият е разпоредил на 24.04.2023г. 15:30ч. принудителното преместване на процесното МПС, собственост на жалбоподателя. Ето защо следва да се приеме, че мярката „преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик“, приложена на 24.04.2023 г. по отношение на лек автомобил марка „Тойота“ рег. [рег.номер на МПС] от служители на Център за градска мобилност ЕАД – М. С. и Р. Б. не е осъществено по инициатива и в съответствие със самостоятелните правомощия на служителите на ЦГМ, а в съответствие с разпореденото от Б.Р. – служител на Столичен инспектора към Столична община. Действията по преместване, в хипотеза като процесната, следва да се квалифицират единствено като действия по изпълнение на съответната ПАМ, а разпоредването на Б.Р. следва да квалифицира като нареждане за преместване на ППС и по същество представлява прилагане на ПАМ по чл.171 т.5 б.“б“ от ЗДвП.

Видно от посочената Заповед № РД-09-631/13.04.2010г. на кмета на Столична община по силата на т.1 е предвидено задължението служители от Столичен инспекторат към Столична община да осъществяват контрол по спазване разпоредбите,свързани с навлизане,спиране или паркиране МПС в обектите на

зелената система на СО, а по силата на т.2 от посочената заповед принудителното преместване на паркирани МПС в посочените обекти се извършва по нареждане на служителите на столичен инспекторат. Съгласно т.3 от заповедта, директора на столичен инспекторат с писмена заповед определя длъжностните лица които да осъществят дейностите по т.1 и т.2. С прецитираната Заповед № ССИ23-РД56-46 от 29.03.12023г. на директора на Столичен инспекторат за компетентно лице по прилагане посочената мярка е определен Б. Р. – старши инспектор в СИ.

В изрично становище от страна на ЦГМ ЕАД е посочено, че действията на служителите на ЦГМ по принудително преместване на посоченото МПС са в изпълнение на разпореждане на служител от столичния инспекторат.

В дадени от страна на инспектор Р. обяснения в съответствие с чл.171 ал. 3 от АПК се установява, че именно той е разпоредил прилагане на мярката, посредством изготвяне на докладна записка.

Посочената докладна записка № [ЕГН] от 24.04.2023г. установява, че Б. Р.,служител на СИ към СО докладва на директора на СИ към СО, че на 24.04.2023г. в 15:30ч. е разпоредил принудително преместване на МПС марка Тойота рег. [рег.номер на МПС] , паркирано на ул. Р. в парк Студентски в нарушение на чл. 28 ал.1 т.7 от НОДТСО и в момента на принудителното му преместване няма данни същото да е със специален режим на движение и не е обозначено съобразно чл.18 ал.1 т.7 ППЗДвП вр. пар.10 ЗДвП.

Видно от посочената разпоредба на НОДТСО забранено е движение, престой и паркиране на ППС извън пътното платно, в т.ч. върху тротоари, велосипедни алеи и ленти, БУС ленти, в паркове, градини, зелени площи, пешеходни подлези, детски и спортни площадки, територията на детски ясли, детски градини и училища, с изключение на местата изрично обозначени с пътен знак и/или пътна маркировка.

На тази база съдът приема, че заповедта е постановяване при липса на фактически и правни основания позволяващи преценка и анализ на нейната законосъобразност, самостоятелно основание за незаконосъобразност на мярката по чл. 146 т.3 АПК.

Разпоредбата на чл.28 ал.1 т.7 от НОДТСО обхваща няколко отделни хипотези на отделни нарушения, т.е. движение, престой и паркиране на ППС извън пътното платно като забраната обхваща всички посочени действия осъществени било върху тротоари, било - велосипедни алеи и ленти, било - БУС ленти, още - в паркове, градини, зелени площи, пешеходни подлези, детски и спортни площадки, територията на детски ясли, детски градини и училища, с изключение на местата изрично обозначени с пътен знак и/или пътна маркировка. Между страните не е налице спор относно факта, че на посоченото място не е налице пътен знак или маркировка означаваща възможното изключение от забраната. В този смисъл неясно е каква забрана е нарушил жалбоподателят, така, че да се приеме съответствие на мярката от фактическа страна към посочената правна квалификация.

Като продължение - нормата на чл.171 т.5 от ЗДвП обхваща четири отделни

хипотези /букви „б“ и „в“ от които с две самостоятелни подхипотези/при които може да се приложи мярката преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач. Данните по делото не позволяват да се установи коя от тях е визирал административния орган, така, че да бъде осъществена проверка за съответствие на мярката с материалния закон.

В своята писмена защита ответника твърди, че мярката е приложена защото МПС е паркирано в зелената система на СО. В тази връзка от ключово значение е обстоятелството, че ако се приеме, че мярката е приложена поради паркиране на МПС в зелената система на СО, то Върховния административен съд е имал възможността да установи нищожност на подобна мярка поради липса на компетентност на органа.

С Решение № 12776 от 23.10.2018 г. по адм. д. № 6677/2017 г. на ВАС е прието, че при паркирането в нарушение на чл. 28, ал. 1, т. 7 от НОДТСО не е предвидена законова възможност да бъде приложена процесната ПАМ. В този смисъл и оспорената заповед се явява постановена при липса на материална компетентност на издалото я лице, което обосновава нейната нищожност.

В действителност кметовете на общините имат законова възможност да делегират компетентност на службите по контрол, които да контролират правилата за паркиране на МПС в населените места. Но същите нямат законова възможност да делегират компетенции за налагане на ПАМ извън законодателно заложените материалноправни предпоставки затова. Не случайно законодателят е създал една изключителна ограниченост на ситуацията, при които е допустима тази пряко въздействаща върху правото на неприкосновеност на личната собственост мярка. Хипотезите, при които това е допустимо са три като двете визират ситуация, при която паркираното превозно средство пречи на останалите участници или създава опасност за тях. С оглед на това фактът, че съществува забрана за паркиране върху зелените площи не е достатъчен за приложението на процесната принудителна мярка. Хипотезата, която евентуално би могла да намери приложение в случая, е тази, която изисква предварително да бъде оповестена чрез нарочен знак забраната за паркиране на място, при паркирането върху което се извършва принудително преместване.

Успоредно с това обаче и в своята писмена защита ответника твърди и, че МПС е било паркирано в нарушение правилата за движение и по начин правещ невъзможност преминаването на останалите участници в движението.

На първо място следва да се посочи, че фактическите съображения за издаване на акта не могат да бъдат излагани за първи път в съдебното производство, тъй като по този начин ограничават правото на защита на засегнатото лице и влияят пряко върху законосъобразността на акта, поради несъответствието му с изискването за съдържание. Същите следва да са ясно установими от данните по преписката. На второ място обаче – и извън контекста на посочената забрана, то от становището на ответника отново не може да се установи кое от всички обстоятелства е налице или е прието че и двете основания са налице.

В тази връзка макар да е постановена в съответствие с изискване за форма доколкото закона не установява специална форма на нареждането, което компетентния инспектор дава на служителите от ЦГМ/а по аргумент на противното от чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, не е задължителна писмената форма за мярката по чл. 171, т. 5, б. "б" от ЗДвП/, то същата е в несъответствие с изискването за съдържание.

В хипотеза на приложен ПАМ с фактически действия по нареждане на инспектор от СИ на СО, то поне данните по преписката следва да позволят установяване на фактическото положение възприето от органа послужило като основание за разпореждане прилагането на процесната мярка.

Така приложената мярка не позволява да се установи и кое правно основание е приложено. Нормата на чл.171 т.5 ЗДвП съдържа четири отделни отделни хипотези в които е обосновано принудителното преместване на МПС, т.е. разкрива четири отделни и самостоятелни основания за прилагане на мярката. Като от своя страна букви „б“ и „в“ на точка пет разкриват по две самостоятелни подхипотези - основания за прилагане на мярката.

Върховния административен съд е имал възможност да постанови, че установените от законодателя предпоставки, при наличието на които е допустимо принудителното преместване, сочат на една изключителна ограниченост на ситуацияите, при които е допустима тази пряко въздействаща върху правото на неприкосновеност на личната собственост мярка /виж Решение № 14441 от 5.11.2013 г. на ВАС по адм. д. № 4927/2013 г./. В тази връзка прилагането на мярката следва да бъде несъмнено установено от фактическа страна и съответно на приложеното правно основание.

По силата на изрична законова разпоредба на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, за процесната ПАМ не е валидно общото изискване за писмена форма на индивидуалния административен акт. Мярката е валидна и при устното ѝ постановяване. Тъй като мярката е в устна форма, нейните мотиви следва да бъдат изведени от фактите, предхождащи и/или съпътстващи прилагането ѝ. Законодателят не е ограничил доказателствените средства за установяване на релевантните факти с оглед на разпоредбата на 39, ал. 1 и ал. 2 от АПК. Поради това съставеният от органа към момента на прилагане на мярката протокол, в който са отразени релевантни за прилагането ѝ факти, както и съставеният снимков материал, разписка и докладна записка по принцип могат да бъдат доказателства за фактическите основания на органа.

На базата на всички ангажирани и представени доказателства обаче, съдът не може със сигурност, нито еднозначно на базата на отделни предположения да приеме, че мярката е приложена защото автомобила е паркиран върху части от зелената система на СО или защото автомобилът е спрял по начин пречещ на останалите участниците в движението или защото е в нарушение на правилата за движение, обозначено с пътен знак. Нито може да се определи в коя и каква част от компонентите на зелената система е спрял автомобила/за да се приеме наличието на посоченото фактическо

основание/, нито в какво се изразява ограничението пред останалите участници в движението или нарушението на правилата за движение за да се прехвърли съдебният анализ на тази плоскост.

От приложеният по делото снимков материал, протокол и докладна записка може единствено да се идентифицира автомобила на жалбоподателя, както и моментното му състояние преди принудителното преместване. Успоредно с това обаче снимките не са направени така, че да установяват извършеното нарушение на правилата за паркиране по ЗДВП, като от нито една от тях не може да се установи къде е паркиран автомобила и че там е действала забрана.

Съдът не може и не следва да осъществява фактически установявания върху неизложени, в случая – необективирани от административния орган обстоятелства и на тази база да даде сам правна квалификация на мярка в съответствие на отделните подточки на чл.171 т.5 от ЗДВП.

В заключение и с оглед възраженията на жалбоподателя за допуснато нарушение на производствените правила досежно отразеният час на прилагане на мярката и час на нейното разпореждане следва да се посочи:

По делото е приложен снимков материал относно това къде е спряно МПС-то и самите действия по преместването му. От посочените снимки се установява, че в 15:16ч. на 24.04.2023г. вече са започнати действия по принудително преместване на посоченото МПС, като предната лява гума на колата вече е с поставено устройство за принудително вдигане на товарната репатрираща платформа а служителят на ЦГМ вече се насочва към следващото колело.

По делото е представен протокол за принудително преместване на ППС 47326 ОТ 24.04.2023г., в който под т.22 е описано и посоченият лек автомобил с час на преместване 15:20ч., инспектор разпоредил преместването Р., оператор М. С. и оператор Р. Б..

В изрично становище от страна на ЦГМ ЕАД е посочено, че действията на служителите на ЦГМ са в изпълнение на разпореждане на служител от столичния инспекторат. В дадени от страна на инспектор Р. обяснения в съответствие с чл.171 ал. 3 от АПК се установява, че именно той е разпоредил прилагане на мярката, посредством изготвяне на докладна записка.

На тази база съдът приема, че в производството е допуснато нарушение на производствените правила, което обаче не води до незаконосъобразност на крайният акт, извън вече изложеното в предходната част.

Видно от данните по делото действията по прилагане на мярката са започнали преди 15:16ч., а в 15:20 посоченото МПС вече е било натоварено и репатрирано, т.е. принудително преместено. Като следствие обаче от показанията на административния

орган и от приложената докладна записка отразяваща действията му, същият е издал разпореждане за принудително преместване в 15:30ч.,т.е. след като мярката вече е била приложена и изпълнена.

Съществено нарушение на процесуалните правила по смисъла на чл.146 т.3 АПК е това нарушение при чието недопускане и се стигнало до издаване на акт с различно съдържание. Видно от данните по делото, дори разпореждането да не бе оформено с посоченото часово разминаване то волята на органа за репатриране на автомобила е несъмнена и същият пак щеше да бъде преместен принудително и без знанието на неговият собственик. В този смисъл, по-късното оформяне на разпореждането за принудително преместване в докладната записка на инспектор Р. до директора на СИ към СО не влияе върху законосъобразността на мярката.

Липсата на ясни фактически основания за прилагане на мярката в хипотеза в която е посочена обща законова разпоредба обхващаща няколко отделни алтернативни основания за прилагането и, без яснота кое от тях е установил административния орган, без яснота как го е установил и към кое правно основание всъщност го е съотнесъл, без яснота и кое правно основание е приложено с процесната ПАМ, преклудират възможността за преценка съответствието на акта с изискванията по чл.146 т.1, т.4 и т.5 от АПК и разкриват наличие на предпоставки за отмяна на акта поради нарушение на чл.146 т.3 от АПК.

С оглед изхода от спора и предвид своевременно заявената от жалбоподателя претенция за присъждане на адвокатско възнаграждение,като отчете,че същото е дължимо в хипотезата на чл.143 ал.1 АПК, изготвеният договор за правна защита и съдействие е с посочена цена с което има характер на разписка удостоверяваща заплащане на сумата, като тя е съответна на минималните размери по чл.8 ал.3 от Наредба № 1/2004, съдът приема, че ответника следва да бъде осъден да заплати сумата от 1000лв.,адвокатско възнаграждение.

С оглед изложеното и на основание чл.172 ал.2 предл.второ от АПК, Административен съд София-град,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ принудителна административна мярка „Принудително преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик“, приложена на 24.04.2023 г. от длъжностно лице Б. Р.. - старши инспектор в Столичен инспекторат към Столична община, по отношение по отношение на лек автомобил марка „Тойота“ рег. [рег.номер на МПС] .

ОСЪЖДА Столичен инспекторат към Столична община да заплати И. Т.,[ЕГН],С постоянен адрес – [населено място], [улица] ет.1, ап.2 сумата от 1000 /хиляда/лева, представляваща направени по делото разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

